شلیک آخرین گلوله پایان جنگ نیست

دکتر فریدالدین حداد عادل

وقتی نظامیان سلاح‌ها را بر زمین می‌گذارند و وقتی که سیاست‌مدارها از سفرهای طولانی‌مدت و مذاکره‌های خسته‌کننده به وطنشان برمی‌گردند، درست در زمانی که کارخانه‌ها و پادگان را بازسازی می‌کنند، جنگ با شدت و قوت همچنان ادامه پیدا می‌کند. وقتی همگان احساس می‌کنند دورهٔ صلح و آسودگی فرا رسیده است، مهم‌ترین پادگان‌ها کشور در حال آماده‌سازی نیروها برای جنگ بعدی است. هر گاه که می‌جنگیم، باید بدانیم، سربازان و فرماندهان امروز، دیروز و جنگ قبلی، چه می‌کرده‌اند؟ آن‌ها کجا بوده‌اند؟ چه می‌آموخته‌اند؟ به دست چه کسی و برای چه سطحی از مطالبه و مقابله آموزش می‌دیده‌اند؟

وقتی کشورمان هر سی‌سال یک‌بار درگیر جنگ شده باشد، مهم‌ترین محل تربیت نیروهایی که در برابر دشمن باید بایستند، مدرسه است. ما در مدرسه می‌توانیم ابتدایی‌ترین و در عین حال اصلی‌ترین قواعد جنگ را به شاگردانمان تعلیم دهیم؛ این موارد عبارت‌اند از:

۱. تعلیم و ترویج روحیهٔ شجاعت در برابر دشمن؛
۲. گسترش روحیهٔ مقاومت در کودکان و نوجوانان؛
۳. ایجاد تفکر دشمن‌شناسی و دشمن‌ستیزی؛
۴. ترویج روحیهٔ توجه به قرآن و معارف اهل بیت در مقابله با کافران و دشمنان؛
۵. ترویج و گسترش روحیهٔ جنگاوری و رزمندگی به حد تناسب.

اگر در مدرسه‌ها این موارد با تدبیر و دقت تعلیم داده شود، کشور در برابر بسیاری از دشمنی‌ها و بخش بزرگی از دشمنان از قشرهای گوناگون، ایمن (واکسینه) می‌شود.

انبوه‌بودن مردم مقاوم و متحد ایران‌زمین که یک‌صدا در برابر دو قدرت اتمی جهان ایستادند و مقاومت کردند و از رهبر ملت و نظامیان حمایت کردند، نشان‌دهندهٔ یک تربیت فراگیر خردمندانهٔ کلی در سطح ملی است: ایرانیان به‌خوبی و منسجم به خودآگاهی ملی و دینی رسیده‌اند. بخشی از این روند جامعه‌پذیری در نهاد مهم مدرسه رخ می‌دهد و وظیفهٔ ما در مدرسه از این حیث بسیار خطیر است.

